

Amikor rájössz, hogy az ébresztőóra azért zörömböl, mert elfelejtetted átállítani és ma szombat van, elégedetten rácsapsz, erre az elhallgat, így alhatsz tovább... és tovább... fél tíz... még alhatsz... azután eljön a fél tizenkettő, és a gyomrod megkordul.

Hanyatt fordulsz és elmerengsz a hűtőd beltartalmát felidézendő, ráncolván homlokod. És rádöbben.

Nincs itthon semmi, csak egy kis kenyérvég, hagyma, vaj, tojás... Ez az, a tojás. Mindjárt lejár a szavatossága, meg kellene enni. Mert hiszen bevásárolni meg főzni már elkéstél, és egy kiadós tojásrántotta jó átmenetet képez a reggeli és az ebéd között. Ki lehet vele húzni estig, amikor is – hála Istennek – randid van és legszebb reményeid egén feltűnik a vacsira beigért tatár. De ez a távoli jövő.

Barátkozol a gondolattal, hogy fel kellene kelni, majd elkészíteni rántottádat. Alapvetően nem vagy lusta – legalábbis a saját megítélésed alapján nem – de talán a szombat miatt még bevillan, hogy elautózhatnál Törökbálintra, vagy Budaörsre bevásárolni. Ám, a gyomrod korog. Úgyhogy a bevásárlás délután, vagy inkább holnap.

Most azonnal enni kell.

Rántottát!

Végigjátszod gondolatban, hogyan fogod majd elkészíteni, mert felkelni még mindig nincs hangulatod. Először is meghámozod a hagymát. E zöldség lehántolása közben krokodilkönnyekre fakadsz, mert ahogy a kuka fölé hajolva a műveletbe kezdesz, az első vágások után arcodba csap a hagyma által gerjesztett dús léggör. A szag már-már elviselhetetlen, és betölti a lakótelepi konyhácskád teljes légköbméterét. Eltökéled, hogy kinyitod az ablakot. Hogy miért kell ehhez eltökéltség? Na, lássuk csak...

Ablakaidat három egész havi fizetésed áráért megcsináltattad, hogy ne középen nyílóak legyenek, hanem oldalt, (mint a konfekciósoknya). Befelé nyíló tulajdonságuk révén most ezek kifelé lejtenek, az ellenkező irányba. Ezért nyitás után meg kell támasztani őket, hogy be ne csukódjanak (e célra rendkívül alkalmas az összehajtogatott újságpapír, amiből van is otthon egy nyalábbal). De így is, ha túl erős a szélroham, az ablakot bevágja a lakás belseje felé a légáramlat. Emiatt a másik, vele szimmetrikusan nyíló nyílászáró /mely bezárt/ kilincseléssel össze kell dolgozni tárgyablakod kilincset egy gumi segítségével, s így immáron se ki, se be. Fix ponttá vált az ablak életed rögzös útjain. Gumírozás révén minimális holtjáték várható. Ez tulajdonképpen kellemes, befelé irányuló szelleneteket eredményez.

Mielőtt az ablakot kinyitnád, megtámogatnád és begumiznád, külön gondot kell fordítanod a függönyre.

Elhúzd.

Elhúznád. De jól tartják a beakadt szélső csipeszek. Ekkor olyaténképpen döntesz, kinyitod az ablakot úgy, hogy függönyöd odalóg. E manőver során lép be életedbe a Lakótelepi Karnis, mintegy két milliméterre az ablakkeret felső peremétől – ide szorul be függönyöd, ha ablakot nyitsz.

Ergo húznod kell mégis, hogy ne préselj és szaggass. Ilyenkor csipeszeid jól fogják, s ha érzéssel húzod a nájlomból készült rongyot, mint említettem volt, csiptetőid ez esetben viszont már az elején beakadnak és csak az ötödik csipesztől bomlik le az anyag, buggyt vetve a nátlínál...

Sima ügy az energikus rángatás – így az elejétől fogva omlik alá függönyöd csipeszfüggetlenül. (Vagy azzal együtt.)

Ekkor előhozod a létrát, mely az előszobaszekrényben várja a szereplési lehetőséget. Már csak a szekrényt kell félig kipakolván átrendezni, hogy hozzájuthass, és segítségével visszacsiptess. A szekrényben fellelhető zsebvasár cseppet sem emeli hangulatod fényét. Csípésekből sohasem elég – létrád nyitásakor alaposan belecsippant ujjadba. A fogaid közt szűrt káromkodás-sorozat sem minőségileg, sem mennyiségileg nincs egyenes arányosságban szerzett sérüléssel.

A konyhát némileg át kell rendezned, hogy kinyitott kétágú lajtorjád elférjen a visszacsiptetési művelethez. Ügyesen sakkozgatsz a konyhaszékekkel, asztallal, kukával. Ez csak öt-tíz perc. (És matt.) Közben hagymád eredményesen ellát illatanyaggal, mert az ablakot a csipeszelés miatt be kellett csuknod újra.

A létrával való akrobatika után végre minden ablak, csipesz és függöny is a helyére kerül. A hagymát felvágod, a tojást felvered, sip-sup, pár perc alatt kész a rántottád. Megszenvedtél érte. Kicsinyég húlni hagyod.

Eme időpillanatban mini tigrised a kíváncsiság heveny tünetétől áthatva ruganyos, puha mozdulattal felugrik az asztalra, vernyákol és mancsával villámgyorsan összetapogatja a rántottád felületének jelentős hányadát, újfent nyervog, majd elégedetlenül távozik. Rajtad ekkor parányi ingerültség vesz erőt...

Ez volt a „Macska a forró tojásrántottán” című röpké etűd.

Nos, gondolatmenetedben itt a pont. Eddig jutottál és itt gyász. A gyomrod változatlanul korog-morog, bedolgozva a semmit.

Végülis, fölmerül a kérdés: mit egyél? Mert rántottát akartál...

Ólmos fáradtsággal tagjaidban feltápászkodsz, kimész a konyhába – és kensz magadnak egy vajas deszkát.